

stupnictví, jen tehdy, bylo-li vloženo nebo zaznamenáno časově odsunuté vlastnické právo p o d d ě d i c o v o (viz uvedené plenissimární usnesení uveřejněné ve sbírce rozhodnutí Gl. U., svazek 52, str. 290). Že by bylo vloženo nebo zaznamenáno takové vlastnické právo pro povinnou, to vymáhající věřitelka ani netvrdí, naopak vychází z toho, že ve prospěch povinné jest vloženo nástupné dědické právo. Ostatně jest zamítnutí exekučního návrhu odůvodněno také ustanovením § 822 obč. zák.

Čís. 15322.

Rádnému soudu nenáleží přezkum výroku smluvčího honebního soudu v otázce, kdo jest stranou podle §§ 45 a 46 honebního zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. z. pro Čechy.

(Rozh. ze dne 24. června 1936, R I 524/36.)

Prv ý s o u d zrušil ke stížnosti žalovaného Josefa G-e nález smluvčího soudu, jímž bylo uloženo stěžovateli nahraditi Aloisu Č-ovi škodu způsobenou mu na jeho pozemcích lovnou zvěří. R e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. D ů v o d y: První soud zrušil nález smluvčího soudu proto, že smluvčí soud bez zřetele na námitku nedostatku pasivní legitimace rozhodl ve věci samé, čímž se stalo celé řízení zmatečným. Žalobce se domáhal podle § 45 honebního zákona náhrady za škodu způsobenou zvěří, na Josefu G-ovi jako nájemci honby. Ve stížnosti Josef G. uvedl, že již v řízení před smluvčím soudem namítal, že není nájemcem, ježto nedošlo k platné smlouvě. Vznese tudíž ve zmatečném řízení námitku materiální povahy. Napadati rozhodčí výrok zmatečnými stížnostmi podle § 46 hon. zák. pro Čechy však lze jen pro nedodržení předpisů § 46 hon. zák., tedy jen pro vady formální, nikdy však pro materiální nezákonnost (viz rozh. čís. 11824 Sb. n. s.), i když se připouští, že rozhodčí soud před pravoplatným rozhodnutím otázky pasivní legitimace správními úřady neměl vynést nález. Neměl tedy první soud vůbec se zabývatí námitkou, že smluvčí soud jednal nezákonně, když přesto, že pasivní legitimace byla sporná, vydal nález, neboť se jedná o námitku materiální nezákonnosti, která zmatečnými stížnostmi podle § 46 honeb. zák. nemůže býti uplatněna. S námitkami, jimiž zmatečnými stížnostmi uplatňuje porušení formálních předpisů § 46 honeb. zák., se první soud vůbec nezabýval.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

S hlediska nesprávného právního posouzení a nezákonnosti potírá dovolací stěžovatel především právní názor rekursního soudu, že zrušovací stížnost proti výroku smluvčího honebního soudu (§ 46 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866 č. 49 z. z.) jest omezena jen na formální stránku řízení a výroku smluvčího soudu. Leč právní

názor rekursního soudu jest správný, jak bylo blíže doličeno v rozhodnutích č. 10092 a 11824 Sb. n. s. Další nesprávné právní posouzení a rovněž nezákonnost spatřuje dovolací stěžovatel v názoru rekursního soudu, že jeho námitka vznesená již před smluvčním soudem — že není pachtýřem společenstevní honitby v T., k níž patří též pozemky, na nichž prý byla zvěří způsobena odpůrci škoda, — jest námitkou materiální povahy, kterou nelze uplatnití zrušovací stížností. Na rozhodnutí č. 9874 Sb. n. s. se nemůže dovolací stěžovatel s úspěchem odvolávat, poněvadž v rozhodnutí tom bylo vysloveno, že lesní úřad a správa velkostatku jako pouhé správní orgány, které nejsou ani právnickou, ani fysickou osobou, nemohou býti ani stranou, s níž lze jednat, ji vyzývat a ji odsouditi. V projednávaném případě jest však dovolací stěžovatel osobou fysickou a mohl proto býti stranou v řízení před smluvčním soudem. Otázka, zda žalovaný byl právem žalován a zda je tedy stranou po rozumu §§ 45 a 46 honebního zákona pro Čechy, netýká se formální stránky řízení a výroku smluvčího soudu, nýbrž věcné opodstatněnosti nároku souzeného smluvčním soudem, a její řešení spadá do pravomoci smluvčího soudu. Tomu svědčí doslov druhého odstavce § 46: »Soud smluvčí má nejprve hleděti učiniti narovnání, a nejde-li to, rozhodne pak, zda se má dáti náhrada a která«. Vyřešení uvedené otázky smluvčním soudem nemůže proto k zrušovací stížnosti se žádného hlediska býti řádným soudem přezkoumáváno. Poněvadž pak nejvyšší soud, přezkoumaj spisy, neshledal ani žádné zmatečnosti, nebylo dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 15323.

Vlád. nař. čís. 272/34 Sb. z. a n.

Oznámení (dopis) pachtýřovo, kterým žádá propachtovatele o slevu pachtovného, musí obsahovati i při pachtu hospodářských celků (velkostatku) všechny potřebné údaje (místní označení, výměru a druh pěstovaných plodin) v příčině jednotlivých zpachtovaných pozemků zvlášť.

(Rozh. ze dne 24. června 1936, R I 718/36.)

Prv ý s o u d zamítl návrh stěžovatelův na slevu pachtovného proto, že dopis, jímž bylo žádáno o slevu, neměl náležitostí §§ 4 a 8 vládn. nař. z 22. prosince 1934 čís. 272 Sb. z. a n., neboť neuváděl jednotlivě, na kterých parcelách se ten který druh obilnin pěstoval. Rekursní soud uložil prvému soudu nové rozhodnutí. D ů v o d y: Náležitosti oznámení podle § 4 cit. vládn. nař. musejí býti uvedeny jednotlivě u každého pozemku zvlášť, avšak ustanovení to týká se jen pachtu jednotlivých zemědělských pozemků podle §§ 1 až 3 nař., kde nutno podmínky snížení pachtovného uvažovati pro každý pozemek zvlášť. Tomu tak není v souzeném případě, kde jde o nárok na slevu pachtovného z hospodářských celků podle §§ 8 a násl. cit. vládn. nař., kde tedy nejde o snížení pachtovného z jednotlivých pozemků, o nichž